

Paris 30 iulie 2007

SCRISOARE CIRCULARĂ CĂTRE CONFRAȚII DIN LUMEA ÎNTREAGĂ MEMBRII AI CONFERINȚELOR SFÂNTUL VINCENTIU DE PAUL

Dragi prieteni și confrăți,

Dați lui Dumnezeu ce este a lui Dumnezeu

Conciliul Vatican II a lansat un apel autentic către toți creștinii cerându-le să se alimenteze de la izvoarele inspirației originale și aici vor găsi forța de a fonda orice mișcare eclezială. Acesta a fost un apel universal pentru a descoperi entuziasmul ce a inspirat momentele de început ale fiecărei mișcări și ale Bisericii, și hrăniți cu acest entuziasm vom putea să începem să slujim lumea din nou în armonie totală cu vocația de la început. Conciliul dorea prin aceasta să dăm la o parte crusta ce s-a depus de-a lungul timpului și care acoperă intențiile originale ale inimii.

Această întoarcere la origini este la fel de importantă și pentru Societatea noastră, pentru Conferințele Sfântul Vincențiu de Paul, pentru a-și regăsi entuziasmul original. De fapt, studierea originilor ne permite să aflăm ce a mai rămas astăzi din aceste origini și să ne dăm seama că în ciuda timpului care ne separă de începuturi, acestea au rămas la fel de importante și adaptabile pentru timpul nostru.

Când Societatea a hotărât să revizuiască pentru prima oară Regulamentul, în anii 70 ai secolului trecut, confrății au fost convinși că pentru Conferințe, intențiile și motivațiile ce au contribuit la fondarea lor erau foarte clare. S-a întâmplat același lucru și în timpul ultimei reînnoiri a Regulamentului în octombrie 2003¹.

Primele documente ale începutului Societății ne arată că fondatorii s-au adunat în baza unei prietenii solide căutând să învețe cum să-i ajute pe săraci, punând astfel în practică Îndemnurile Evangheliei, mai ales pe cele referitoare la practicarea carității. Deci, era vorba de ajutorarea săracilor într-un mod personal și direct. Nu există nici o îndoială în această privință. Ei doreau să ajute săracii, însă în același timp, prin viața lor, doreau să dea o mărturie autentică despre vitalitatea Bisericii, în loc să se mulțumească să o apere doar pe planul intelectual la Credenței, așa cum o făceau deja de mai mulți ani în Societatea Bonnes Etudes², misiune (apărarea Bisericii) ce i-a făcut adesea să simtă un eșec.

Fiecare membru căuta să fie mai bun, fiecare căuta sfințenia; deci în cadrul primei întâlniri scopul principal era devotamentul pentru săraci și nu intenția de a deveni fondatori.

În timpul studiului efectuat de confrăți în anii 70 ai secolului trecut, toți au fost convinși de existența acestor sentimente, aspirații și virtuți. Aceste sentimente nu au îmbătrânit. Prietenia dintre confrăți a fost întotdeauna foarte importantă, la fel ca

¹ Regulamentul și Statutele internaționale actuale ale Confederației sunt la dispoziția dvs. pe pagina internațională de web www.ozanet.org.

² Pentru a afla mai multe despre Fondarea Societății, este recomandat să citiți cartea «Societatea Sfântul Vincențiu de Paul, O amintire a mișcării originale», a profesorului Charles Mercier, Editorial L'Harmattan, Paris, 20 iulie 2007

angajarea personală față de Biserică și săraci, precum și dorința profundă de răspunde prin acte de iubire la binele ce n-a fost oferit din iubire.

De aceea este important să înțelegem bine împrejurările reale care au dus la fondarea Societății și modul în care aceasta s-a împlinit mai ales datorită influenței pe care o poate avea asupra vieții zilnice a Societății. Când vorbim de fondarea noastră se cuvine să subliniem împrejurările acestui moment particular și practic unic în istoria Bisericii și să ne întrebăm pe care dintre confracți îl putem sau mai exact îi putem considera fondator sau fondatori ai Societății. Este o istorie lungă pe care voi încerca să o prezint pe scurt.

Trebuie amintit că în primii ani de viață ai Conferințelor, primii confracți au refuzat în mod categoric să-și atribuie și cel mai mic merit personal în actul de fondare. Toți afirmau că este vorba despre o lucrare pe care Dumnezeu a vrut-o, care a început în umilință și care, cu aceeași umilință, într-o zi ar putea dispărea. Refuzau să-și atribuie orice loc de cinste în fondare deoarece toți erau conștienți de modul în care lucrurile au evoluat, convinși fiind, înainte de orice, de intervenția misterioasă a Providenței Divine, în unele cazuri depășind intenția fondatorilor.

Abia după ce Bailly nu a mai fost Președinte General – plecarea lui a avut loc în urma unei scrisori de despărțire, unul dintre semnatari a fost și Frederic Ozanam³ - confracții au acceptat ideea că în persoana lui Bailly s-ar putea găsi adevăratul promotor și fondator al Societății. Adevăratul « factotum ». (DEX: factotum= persoană care inițiază, hotărăște și rezolvă diferitele treburi într-o instituție, organizație etc.) Omul providențial fără de care Societatea n-ar fi existat niciodată așa cum o cunoaștem astăzi. Evenimentele ce au avut loc după aceea, precum și dificultățile din această perioadă tulbure din istoria Franței și a Societății din acea perioadă, au făcut ca Consiliul General de atunci să-i atribuie titlul de fondator lui Frederic Ozanam în defavoarea lui Bailly. Și așa este până astăzi, această imagine atât de fixă în mintea confracților încât în multe părți ale lumii, nu se cunoaște cu adevărat realitatea fondării noastre și Ozanam continuă să fie considerat unicul fondator al Conferințelor Sfântul Vincențiu de Paul⁴. Este vorba despre un adevăr mutilat care sărăcește viața Conferințelor și posibilitatea lor de a lucra.

Căci realitatea este într-adevăr cu totul alta. În realitate nu există un fondator unic și individual al Conferințelor Sfântul Vincențiu de Paul, și acest adevăr trebuie să ne conducă mai întâi la actualizarea cunoștințelor și apoi să acționăm în consecință. Cunoașterea acestui adevăr istoric și consecințele pe care le are în viața fiecărei Conferințe trebuie să reprezinte pentru noi o nevoie absolută. Această cunoaștere va imprima în inima fiecărei Conferințe rigoarea esențială pentru a se întoarce la practicile din prima Conferință, aplicate în prezent așa cum vom vedea mai departe. De fapt, dacă reluăm primele informații despre fondare, de care dispunem, aceasta nu ar avea nici o bază solidă dacă ignorăm faptul că Le Taillandier a fost cel care a avut ideea de se întâlni pentru a ajuta săracii⁵. N-am putea înțelege niciodată istoria Societății dacă nu am recunoaște că cel care a făcut primele demersuri pentru

³ Circulara a fost semnată de cei doi Vicepreședinți ai Consiliului general, unul dintre ei era Frederic Ozanam.

⁴ În numeroase țări, Fericitul Frederic Ozanam este amintit ca fiind singurul fondator al Societății fără nici o referire la alți co-fondatori, fără de care, așa cum se afirmă de numărate ori în această circulară, nu ne putem imagina dezvoltarea Societății.

⁵ Această propunere a fost mai întâi respinsă de Lallier și chiar de Ozanam, care în acel moment erau preocupați cu apărarea intelectuală a Operelor Bisericii în Istorie.

asociația ce prindea viață a fost Bailly⁶ și probabil tot el cel care a sugerat fondatorilor să se gândească la Sfântul Vincențiu de Paul ca sfânt Patron⁷. N-am înțelege istoria Societății dacă nu am ști că primul Regulament a fost elaborat de Lallier, secretar general pe vremea aceea, și că Introducerea a fost scrisă în întregime de Emmanuel Bailly⁸. Nu vom înțelege nimic nici dacă nu luăm în considerare rolul Fericitei Rosalie Rendu în grupul embrionar prin exemplul său și transmiterea experienței sale ca discipolă fidelă a Sfântului Vincențiu. În ea, primii confrăți au descoperit imaginea sfântului Patron. Bineînțeles, nu vom înțelege nimic din începuturile fondării dacă nu recunoaștem aportul Fericitului Frederic Ozanam și viziunea lui clară în fața primelor crize de identitate prin care a trecut Societatea în primele decenii. Fără nici o îndoială, datorită lui Frederic Ozanam Societatea și-a păstrat caracterul exclusiv laic, aceasta i-o datorăm lui mai mult decât oricărui alt confrate din grupul primar. În orice caz, Dumnezeu nu a acordat nici unui confrate « exclusivitatea » de a fi considerat fondator unic. După cum am amintit mai sus, aceasta a fost opinia din primele decenii de după fondare și cred cu tărie că Dumnezeu și-a rezervat acest rol și doar lui trebuie să-i atribuim, cu tot respectul, titlul de Fondator.

Un lucru este sigur, Dumnezeu a făcut să coboare Duhul Sfânt asupra acestor oameni aleși de el, majoritatea foarte tineri, pentru ca folosind talentele primite să devină instrumente fidele pentru crearea unei instituții laice care se va răspândi în lumea întreagă⁹. Unii au contribuit mai mult decât alții? Fără nici o îndoială. Vreau să repet, însă, și este adevărat, nu putem atribui nici unuia dintre ei meritul¹⁰ de a fonda Conferințele Sfântului Vincențiu de Paul. Singur Dumnezeu are acest merit, El este cel care i-a ales pentru a trăi și răspândi Evanghelia celor mai însetați după dreptate și pace. Duhul Sfânt a acționat încă de la început într-un mod « colegial » și le-a luminat calea pe care s-au angajat. Acest « colegiu » format din prieteni creștini dispuși să-și ofere iubirea acceptând totodată misiunea lor de laici în sânul Bisericii, reprezintă tot ce este mai important în fondarea noastră, dincolo de oamenii aleși de Dumnezeu pentru ai fi participanții fizici. Cu alte cuvinte, cel mai important în fondarea noastră este faptul că Domnul a ales un grup de laici normali, majoritatea studenți și datorită intervenției Duhului Sfânt față de care au fost foarte receptivi și sensibili, au fost capabili să creeze această lucrare umilă numită Conferințele Sfântului Vincențiu de Paul răspândită în întreaga lume.

⁶ "...el a avut ideea (se referea la Bailly) de a reuni un grup mic de tineri, pentru a practica caritatea, sub patronajul Sfântului Vincențiu de Paul..." (scrisoare circulară din 11 iunie 1844 semnată de doi Vicepreședinți Generali: Ozanam și Cornudet, înregistrată de Secretarul general, Baudicour).

⁷ Acesta avea o formare solidă pe care a primit-o la Seminarul Lazariștilor cu care familia lui avea relații excelente, până acolo încât aceasta a păstrat documente foarte importante ale Congregației pentru Misiune în timpul perioadei agitate din istoria Franței. Un frate de-a lui Bailly, lazarist cu prestigiu, a fost foarte aproape să fie numit Superior general al Congregației pentru Misiune. Tot Bailly a fost cel care a propus confrăților să ceară ajutorul Fericitei Rosalie Rendu pentru a învăța practicarea carității și cum să se apropie de săraci cu iubire.

⁸ Este vorba de Introducerea (Prologul) Regulamentului din anul 1835, primul regulament după care Societatea a funcționat la început.

⁹ Regulamentul Confederației Internaționale al SSV, art.1.1

¹⁰ Istoria ne relatează că Jean-Luc Le Prévost, președinte la a doua Conferință creată la Saint-Sulpice, Paris, a propus vinčențienilor să celebreze sărbătoarea Sfântului Vincențiu de Paul. Acest confrate va fonda apoi împreună cu alți doi membri Călugării Sfântului Vincențiu de Paul.

Să o transformăm într-o Fundație permanentă valabilă atât astăzi cât și mâine

După ce am revăzut realitățile istorice, este foarte important să ne străduim să renunțăm la reflecțiile pur intelectuale și să mergem mai departe pentru a vedea ce învățătură putem trage pentru viața de astăzi. Mai precis: pentru Proiectul de viață pe care Dumnezeu ni-l rezervă în Societate, în Conferință și pentru fiecare personal. Să încercăm să-l explicăm. Odată cu nașterea noastră, chiar dacă suntem de origine modestă și indiferent de poziția socială, toți venim pe lume pentru a face parte dintr-un Tot: Proiectul Domnului în Istoria Mântuirii. Aceasta înseamnă că venirea noastră pe lume nu este în nici un caz lipsită de sens sau de motivații profunde și trece dincolo de iubirea părinților care ne-au dat viață. Domnul, în Planul său, are un rol pentru fiecare și ne oferă capacitățile pentru a-l împlini, lăsându-ne totodată libertatea de le folosi sau de a le ignora. În Bunătatea sa infinită, Dumnezeu respectă libertatea fiecărui om, însă în același timp, el speră că fiecare va fi capabil să descopere și se-și asume misiunea ce i-a fost rezervată. Întotdeauna misiunea este inspirată de iubire și se bazează pe Libertatea pe care El însuși ne-a demonstrat-o alegând să se facă om pentru noi. Fiecare creștin, fiecare vincentian căruia mă adresez în fiecare an, trebuie să încerce să descopere Eternitatea lui Dumnezeu, ceea ce așteaptă de la noi în această perioadă a vieții. Această viață care este limitată și bine definită în timp. Nu este vorba însă doar de o exigență ce poate fi aplicată doar oamenilor, ba mai mult, este perfect aplicabilă și instituțiilor. Aceasta poate fi aplicată fiecărei Conferințe. De fapt, dacă acum este stabilită intervenția Domnului în fondare, putem fi convinși că El a vrut o anumită formă de acțiune pentru Societate pentru începuturile ei și că El așteaptă de la noi forma de acțiune corespunzătoare zilelor noastre. El așteaptă să îi permitem să intervină în fiecare Conferință. Dacă vom urma modelul fondator, atunci fiecare Conferință s-ar afla într-o permanentă fondare ceea ce ar conduce zilnic la ameliorarea slujirii săracilor și a atitudinii față de confrății cu care formăm Conferința. Cu alte cuvinte, vom putea să reținem această fondare reciprocă în fiecare Conferință dacă în permanență vom asculta ceea ce ne spune Duhul Sfânt și ce așteaptă acum de la noi. De fapt, Societatea și fiecare Conferință din trecut, prezent și viitor, n-au fost create doar pentru a corespunde unui moment istoric precis. Nici nu au fost fondate doar pentru a veni în ajutorul unui nume tip de sărăcie. Nu. Dimpotrivă, acestea au fost înființate pentru a se adapta tuturor situațiilor de sărăcie, dând fiecăreia un răspuns corespunzător bazat pe iubire¹¹. Conferințele sunt atemporale, nu aparțin nici unei epoci, și precum se schimbă circumstanțele lumii ce ne înconjoară, la fel și noi trebuie să ne schimbăm pentru a ne adapta. Însă nu este ușor. În primul rând deoarece adesea ne punem încrederea doar în forțele proprii și nu suntem conștienți de bogăția pe care ne-o oferă relatările despre fondarea noastră, relatări la care am făcut referință în prima parte a acestei circulare. Trebuie să urmăm cu fidelitate aceste puncte ce reprezintă cea mai originală manifestare a fondării noastre.

În acele timpuri, Conferințele au putut să se adapteze împrejurărilor, au fost capabile să ajute primii săraci și apoi s-au angajat și în favoarea altora, cum ar fi soldații ce nu știau carte, datorită intervenției inestimabile a Duhului Sfânt ce inspira colegiul format de acești confrăți. Spiritul de colegialitate, modul de a se asculta unii pe alții, de a se simți împreună angajați în aceeași misiune fără ca niciunul să nu se transforme în vedetă, trebuie să fie prezente astăzi în fiecare din Conferințele noastre. În timpul întâlnirilor, toți trebuie să contribuim cu ceea ce Duhul Sfânt ne insuflă în acel

¹¹ Regulamentul Confederației Internaționale SSVP, art..

moment. Conferințele trebuie să fie gata să retrăiască experiența din cadrul primei întâlniri din 1833: adică să asculte cu atenție ceea ce Domnul așteaptă de la noi și să acceptăm că El se poate adresa oricărui dintre participanții la Conferință. Conferințele trebuie să înțeleagă că misiunea lor constă să vadă încotro vrea Duhul Sfânt să le conducă și ce provocări le propune. În timpul reuniunilor, Conferințele trebuie să fie gata să renunțe la comportamentul lumesc. Trebuie să renunțăm la nevoia și dorința de a ne compara cu ceilalți. Să renunțăm la dorința de a avea mereu dreptate¹², dimpotrivă, să ascultăm ceea ce confrății au să ne spună. Să renunțăm la gândul că misiunea unui membru simplu nu este importantă pentru Conferință, deși adesea, după ce îi ascultăm cu atenție, ne dăm seama că uneori cei mai simpli membri și cei care se exprimă cu mare simplitate, sunt cei mai aproape de adevăr și identifică adevăratul rol sau provocare ce trebuie să preocupe întregul grup de confrăți.

Dacă încercăm mai întâi să punem în practică colegialitate și o cultivăm fără încetare în fiecare Conferință, peste puțin timp vom vedea o schimbare în viața noastră și vom sluji mult mai bine pe cei aflați în suferință. Reuniunile vor fi mult mai benefice pentru toți, adică pentru fiecare membru care va învăța din contribuția celuilalt la bunul mers al Conferinței. La sfârșitul conferinței fiecare va crește prin intervenția Duhului Sfânt la fel ca în timpul primei Conferințe.

Este vorba de o misiune foarte clară ce revine Președinților cărora le recomand de altfel să citească cu atenție a doua parte a circularei din iulie 2005¹³, în care am făcut referire al profilul Președinților în cadrul Societății. De fapt, lăsând deoparte misiunea lor în tradiția vincentiană, confrății ce ocupă postul de Președinți indiferent la ce nivel, trebuie să fie promoveze colegialitate adevărată în sânul Conferinței sau a Consiliului pe care îl prezidează. Aceasta nu le pune în pericol în nici un fel autoritatea, necesară și legitimă. Dimpotrivă, autoritatea înțeleasă ca slujire,¹⁴ așa cum este definită de Regulament, întotdeauna trebuie să fie folosită pentru a încuraja participarea tuturor în cadrul reuniunilor și nu numai a acelor care sunt mai decizi și uneori vorbesc doar ei.

Trebuie să fim convinși că invocarea ajutorului Duhului Sfânt la care recurgem la începutul fiecărei reuniuni este un act real și adevărat la care primim întotdeauna răspuns. Dacă vom proceda astfel și dacă ne facem un obicei din a descoperi în cadrul fiecărei reuniuni ce vrea să ne spună Duhul Sfânt prin colegiul confrăților, atunci iubirea revărsată de Conferință va fi întotdeauna nouă. El o va reînnoi, nu noi. Va fi o iubire/Caritate adaptată nevoilor din timpul trăit de Conferință, adaptată necesităților locului în care se găsește și va fi mult mai eficace celor care suferă. Astfel, vom atinge starea fondării permanente ce constă în « rezervarea unui loc de onoare în cadrul reuniunilor pentru confratele cel mai important, adevăratul fondator al Societății: Dumnezeu ».

Nimeni nu a fost atât de sensibil la vocea Duhului Sfânt ca Sfânta Fecioară Maria¹⁵ pe care fondatorii au implorat-o cerându-i ajutorul. Ea să ne învețe astăzi să spunem

¹² « Prin abnegație (virtutea pe care trebuie să o aibă confrății) trebuie să înțelegem refuzul dorinței de a ieși în evidență, fără de care nu poate exista o Societate durabilă » (Introducere la Regulamentul din 1835)

¹³ Puteți avea circulara accesând pagina de web: www.ozanet.org.

¹⁴ Regulamentul Confederației Internaționale SSVP, art. 3.11

¹⁵ "De aceea am vrut să fim sub patronajul Preasfintei Fecioare maria și a Sfântului Vincentiu de Paul, lor le consacram întreaga noastră devoțiune și ne străduim să mergem pe urmele lor". (Introducere la Regulamentul din 1835)

«fiat» când Duhul Sfânt suflă asupra colegiului pe care trebuie să-l formeze fiecare conferință din lume.

Vă asigur de rugăciunile și dragostea mea,

Avec mes prières et mon affection,

José Ramón Díaz-Torremocha
XIV Presidente General
(I.N.E.D.)

Paris, 30 iunie 2007